

Kontoen for Hædersgaver, skjøndt han maatte anses for værdig til at modtage en Hædersgave. Thi derfor behøver han paa ingen Maade at have Krav paa at blive opført i Lighed med Mænd som f. Ex. Serichau, Hartmann og ogsaa Hoftrup, som det ærede Medlem nævnte. Det kunde let føre til, at de Gradsforskjelligheder, som kunde findes under de nuværende Forhold, ellers kunde blive udslettede. Grunden, hvorfor Goldschmidt ikke er sat paa den Konto, er altsaa, at hans Betydning ikke er stor nok til, at han kan stilles op blandt dem, der i forveien staa der. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem maa opgive Haabet om at faae denne Sag overveiet til 3die Behandling.

Jeg gaar dernæst over til det ærede Medlems Angreb paa Forfatterinderne, som han gjentog idag. Det ærede Medlem var meget ilde berørt over, at jeg havde talt mod den Form, hvorunder han havde fremsat det. Det skete ikke, fordi jeg lagde nogen særlig Vægt paa, om han i dette Tilfælde brugte en spøgende Form eller ikke, men udelukkende af Hensyn til de Personer, det dreier sig om. Det ærede Medlem maa ikke tro, at jeg, som han synes at ville antyde, vilde lægge særlig Vægt paa, at denne Sag behandlede med særlig Alvor. Der er ingen Ting, jeg har mindre Respekt for end den patenterede særlige Alvorlighed, jeg tror i Almindelighed, at den dækker over det Modsatte af Alvorlighed, jeg tror, at enhver Sag med Undtagelse af meget faa, til hvilke denne ikke hører, bør behandles med en vis naturlig Fornuftighed, som udelukker enhver „særlig Alvorlighed“. Men en Ting skal man hufte, hvor let, spøgende og vittig man end vil behandle en Ting, saa har man dog ikke Lov til at krænke Fraværende og Værgeløse, det er ligefrem Noget, som er min Jølelse og Alles Jølelse imod, man skal ikke drive Spot og være morsom paa deres Bekostning, som slet ikke kunne forsvare sig, og som ikke engang ere til Stede, det finder jeg, — jeg vil ikke sige brødefuldt og oprørende, det ærede Medlem brugte saa stærke Udtryk, — men jeg finder det ikke taktfuldt, for ikke at sige rent ud taktløst, og vil det ærede Medlem endelig, at jeg skal sige det, saa har jeg nu sagt det, det er min Mening. Naar det ærede Medlem mod sin Villie, det er jeg overbevist om, har krænket disse Forfatterinder, saa synes jeg, at det er fuldstændig billigt, og at han maa være mig taknemmelig, naar jeg gjør ham opmærksom derpaa og hindrer ham i at fortsætte paa en Maade, som jeg er vis paa, at han, naar han næste Gang overbeier sin Bedrift, vil komme til at fortryde. Det ærede Medlem maa derimod ikke have for-

staaet mig, thi ellers kan jeg ikke forstaa, hvorfor han idag fortsatte disse Angreb paa de paagjældende Damer og føiede en ny og ufortjent Krænkelse til, at disse Damer nok vilde finde sig i at omtales paa en saadan Maade paa Rigsdagen, naar de kun fik 500 Kr.; jeg tror ikke, at det er alle Mennesker, der for 500 Kr. vil lade sig spytte i Vinene. Derimod vil jeg sige til det ærede Medlem, at jeg har aldeles ingen Interesse i, om disse Damer betragte mig som deres Ridder eller ikke, jeg fjender dem ikke, om min Dom over deres æsthetiske Præstationer af dem vil findes smigrende eller ikke, er mig absolut det Samme, det har jeg ikke tænkt over, det, der er mig om at gjøre, er blot, at det kommer frem, som efter min Mening er sandt, og jeg tror, at min Dom over deres æsthetiske Præstationer er sand. Jeg har ikke sagt, at denne Litteratur var kun til Fornøielse, jeg har sagt, at den Litteratur, de have skrevet, var nyttig, fordi den, uden at være æsthetisk udmærket eller spille en Rolle i Litteraturen i den Forstand, det ærede Medlem tænker paa, udfylder et virkeligt Savn, som det findes under vore Samfundsforhold og vor Kultur, en Trang til uskyldig og fornuftig god Læsning hos en stor Del af Befolkningen, navnlig den kvindelige Ungdom. Det hævder jeg bestemt, den gjør, jeg tror ikke, at Noget vil kunne paavise mig det Modsatte, og naar det er Tilfældet, er der Grund nok til at understøtte den. Jeg gjentager, paa det Grundlag gives Understøttelsen, og derfor gives den netop paa Understøttelseskontoen, paa det Grundlag er den fuldt fortjent, og der er ingen Grund til at drive Spot med dem, der modtage den, eller forarges over dem, der give den. Det ærede Medlems Definition af, hvad der er nyttigt i literær Henseende, er nemlig ingenlunde den samme som den, Rigsdagen og den offentlige Mening vil vedkjende sig. Det ærede Medlem siger, at nyttige ere kun gode Bøger, og gode Bøger, det er dem, i hvilke Folket ndtrykker sine egne Tanker om sig selv. Det er nu saa filosofisk udtrykt, men det ærede Medlem vil vide, at der er Mangel paa billige denne Definition som til en vis Grad for vid, til en vis Grad for snæver.

Da det ærede Medlem, for at dække sin Mistillidsberklæring til min Dom over disse Forfatterinders Værdighed, kom tilbage til en Udtalelse af mig for et Par Aar siden, skal jeg komme lidt nærmere ind paa denne Side af Sagen. Jeg skal da tillade mig forinden at sige til det ærede Medlem, at, medens jeg ikke finder det særlig smukt, og det gjør mig ondt, naar jeg ser Noget tilsidefætte Hen-